

คำนำ

หมาแก่ เป็นหนังสือที่ผมตั้งใจจะเขียนมานานแล้ว สาเหตุก็คงเป็นเพราะ ผมมีโอกาสดูคลุคล้อยอยู่กับหมา ได้เห็นความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีที่มันมีต่อเจ้านาย ความห่วงหาอาทรที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไปจากใจของมัน มันรักเจ้านายของมันมากกว่าสิ่งใดในโลก ทุกค่ำวันมันเฝ้ารอคอยการกลับมาของเจ้านาย และแสดงอาการรักด้วยการวิ่งไปมา เฝ้าทักทาย พร้อมๆ กับการสั่นหาง ระริกแสดงถึงความดีใจที่จริงใจ

ในยามที่ผมท้อแท้สิ้นหวังและหมดกำลังใจ บ่อยครั้งไปที่ผมได้กำลังใจจากการเฝ้าดูพฤติกรรมของมัน มันสอนหลักการดำเนินชีวิตที่ปล่อยวาง ไม่ยึดมั่นถือมั่น มันบอกกับผมตลอดชั่วอายุของมัน ว่าความจริงใจที่ไม่แสสร้งสำคัญกว่าเรื่องอื่นใดบนโลกใบนี้

ในแววตาของหมา ถ้าจับจ้องเฝ้าสังเกตดีๆ หมาสื่อสารสัญลักษณ์ผ่าน

สายตาที่อ่อนน้อมต่อมตน เป็นมิตรและเกรงอกเกรงใจเจ้านาย มันบอกเราทุกครั้งในยามที่เราสิ้นหวัง ว่ามันก็สิ้นหวังไปกับเราด้วย ในยามที่เราเรงร่า เบิกบานมีกำลังใจ มันก็ชื่นชมและมีความสุขไปกับเราด้วยเช่นกัน

หมาแก่ในหนังสือเล่มนี้เป็นหมาตัวใหญ่ยักษ์ที่จำอดีตชาติของตนเองได้ในครั้งที่เคยเกิดเป็นคนแล้วทำธุรกิจ สุดท้ายก็จบชีวิตลงด้วยธุรกิจที่ตนเองได้กระทำ

เช่นกันในยามที่เกิดใหม่มาเป็นหมาในชาตินี้ หมาได้พยายามบอกหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นสาระหลักของการมองโลกอย่างเข้าใจในความจริงของสรรพสิ่ง ว่าการอยู่เหนือโลกให้ได้ของเจ้านาย เป็นเรื่องที่เจ้านายสามารถจะกระทำได้

การอยู่เหนือโลกให้ได้ เป็นทางสายเดียวที่คนทุกคนจะต้องเข้าใจ ธรรมอันเป็นเหตุที่นำไปสู่ผลลัพธ์ในทำนองที่ว่า “เพราะมีสิ่งนี้ สิ่งนี้จึงมี” หรือ “เพราะสิ่งนี้เกิด สิ่งนี้จึงเกิด” ธรรมที่เป็นความจริงนี้ นำท่านเข้าสู่ความเข้าใจเรื่อง ตถตา หรือความเป็นเช่นนั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้านายดิ้นรนไขว่คว้าในธุรกิจเป็นภาพลวงตา

เจ้านายวางชีวิตอย่างเป็นเกมส์ ดำรงอยู่อย่างไม่ใส่ใจกับการพึ่งพาตนเอง สนใจแต่การพึ่งผู้อื่น ซึ่งปฏิบัติขัดแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน และหลักกาลามสูตรที่ห้ามเชื่อเรื่อง 10 เรื่อง หนึ่งใน 10 นั้น ก็พูดถึงการห้ามเชื่อใครทั้งสี่ รวมตลอดไปถึงตำรา ฯลฯ

เจ้านายในหนังสือเล่มนี้ ถ้าจะว่าไปแล้วก็คงเป็นตัวแทนของนักธุรกิจรุ่นใหม่ที่หัวใจเต็มไปด้วยความฝัน เรียนรู้วิชาทางโลกสร้างเสริมทิวทัศน์ของตนเอง ถือว่าตัวเองเก่ง แต่โดยข้อเท็จจริง ตัวเองไม่ต่างอะไรจากกบในกะลา

โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นในหนังสือเล่มนี้เป็นอุทาหรณ์สอนใจคนทำธุรกิจที่ต้องตระหนักให้มากกว่า ความสำเร็จของชีวิตที่เกิดจากความเข้าใจตัวเอง พาให้เกิดความเข้าใจต่อสรรพสิ่ง เป็นเหตุนำมาซึ่งความสำเร็จทางธุรกิจที่ยิ่งใหญ่ นอกเหนือจากเขื่อนไซยะนาว่า ซึ่งความหายนะสถานเดียว

หนังสือยังบอกถึง การยืนยันยึดมั่นหาวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องต่อทุกเรื่องราวที่ตนเองเข้าไปสัมผัสอย่างตรงไปตรงมาและจริงใจเพื่อ

ความสำเร็จเป็นหนทางที่ง่ายตาย แต่คนส่วนใหญ่กลับไม่เข้าใจ ใน
ขณะที่หมาแก่สามารถที่จะเข้าใจได้

หนังสือเล่มนี้ถือเป็นนิยายในเชิงบริหารธุรกิจที่อ่านแล้วได้อรรถรส
ประเทืองปัญญา และกระซอกใจให้คิดไปถึงการก่อร่างสร้าง
หายนะให้กับตนเองและธุรกิจ ผ่านการบำบัดบริหารธุรกิจอย่างไม่
เคยเข้าใจความเป็นธรรมชาติที่เรียบง่าย ในนิยามที่ลึกซึ้งดังคำ
พูดที่ว่า “บริหารธุรกิจเหมือนไม่บริหาร”

ภาวะที่ไม่ได้บริหารอะไรเลยเท่านั้นจะพาทุกชีวิตไปสู่ความสำเร็จได้
และหมาแก่เล่มนี้จะเฉลยความลับข้อนี้ให้กับท่าน

ชาย กิตติคุณากรณ์

www.fpmcourse.com

www.advicefpm.com

E-MAIL : sumrej2011@gmail.com